

BUNDIN ASEMA PUOLUEESSA ²⁷

Tällaisella otsikolla Bund on julkaissut artikkelin käännöksen „Arbeiterstimme'stä” ²⁸ № 34. Tuo kirjoitus, joka on liitetty Bundin V edustajakokouksen päätöksiin, on kuin niiden virallinen kommentaari. Siinä yritetään esittää systemaattisesti kaikki perusteet, jotka pakoittavat tulemaan johtopäätökseen, että Bundin „pitää olla puolueen federatiivinen osa”. On mielenkiintoista tarkastella noita perusteita.

Kirjoittaja aloittaa siitä, että Venäjän sosialidemokratian ratkaistavana olevana päivänpolttavimpana kysymyksenä on kysymys yhteenliittymisestä. Millä perusteilla se voi tapahtua? Vuoden 1898 manifesti ²⁹ otti perustaksi autonomia-periaatteen. Kirjoittaja erittelee tuon periaatteen ja tulee siihen käsitykseen, että se on loogillisesti mahdoton, sisäisesti ristiriitainen. Jos kysymyksillä, jotka koskevat erityisesti juutalaista proletariaattia, ymmärretään vain kysymyksiä agitaatiokeinoista (juutalaisten erikoiseen kieleen, erikoiseen psykologiaan, erikoiseen kulttuuriin sovellettuna), niin se on teknillinen (?) autonomia. Mutta sellainen autonomia merkitsee kaiken itsenäisyyden hävittämistä, sillä sitä nauttii puolueen jokainen komitea, mutta Bundin rinnastaminen komiteoihin on autonomian kieltämistä. Jos taas autonomialla ymmärretään autonomiaa eräissä ohjelmakysymyksissä, niin on järjetöntä riistää Bundilta kaikki itsenäisyys muissa ohjelmakysymyksissä; itsenäisyys ohjelmakysymyksissä edellyttää välttämättömästi Bundin edustusta sellaisenaan puolueen keskuselimissä, s.o. ei autonomiaa, vaan federaatiota. Lujaa perustaa Bundin asemalle puolueessa on etsittävä Venäjän

juutalaisen vallankumouksellisen liikkeen historiasta. Tämä historia osoittaa meille kaikkien juutalaisten työläisten keskuudessa toimivien järjestöjen yhteensulautumisen yhdeksi liitoksi — Bundiksi — ja sen toiminnan laajenemisen Liettuasta Puolaan ja sitten Venäjän eteläosiin. Historia on siis kaatanut kaikki alueaidat ja nostanut Bundin esiin juutalaisen proletariaatin ainoaksi edustajaksi. Siinä on periaate, joka ei ole joutilaan järjen (?) hedelmä, vaan juutalaisen työväenliikkeen koko historian tulos: Bund on juutalaisen proletariaatin etujen ainoa edustaja. Ja luonnollista on, että kokonaisen kansallisuuden proletariaatin järjestö voi liittyä puolueeseen vain sen rakenteen ollessa federatiivinen: juutalainen proletariaatti ei ole ainoastaan proletaarien yleismaailmallisen perheen osa, vaan myös osa juutalaisesta kansasta, jolla on erikoinen asema muiden kansojen joukossa. Lopuksi puolueen osien kiinteä yhteenliittyminen ilmenee nimenomaan federaatiossa, sillä tämän viimeksi mainitun perustunnusmerkkinä on puolueen jokaisen elimellisen osan välitön osallistuminen sen asioihin; puolueen kaikki osat tuntevat silloin itsensä tasa-arvoisiksi. Autonomia taas edellyttää puolueen osien oikeudettomuutta, välinpitämättömyyttä yhteisiin asioihin, keskinäistä epäluottamusta, kahnauksia ja selkkauksia.

Sellainen on kirjoittajan argumentointi, jonka olemme esittäneet miltei kokonaan hänen omilla sanoillaan. Se sisältyy kolmeen kohtaan: yleisluontoisiin näkökohtiin autonomian sisäisistä ristiriidoista ja sen kelpaamattomuudesta puolueen osien kiinteän yhteenliittymisen kannalta; historian opetukseen, historian, joka on nostanut Bundin esiin juutalaisen proletariaatin ainoaksi edustajaksi, ja vihdoin viittaukseen siitä, että juutalainen proletariaatti on kokonaisen kansallisuuden proletariaatti, kansallisuuden, jolla on erikoinen asema. Kirjoittaja haluaa siis nojautua sekä yleisiin organisatorisiin periaatteisiin että historian opetukseen ja kansallisuusaatteeseen. Kirjoittaja yrittää — se täytyy tunnustaa — käsitellä kysymyksen kaikilta puolilta. Ja juuri sen vuoksi hänen esityksensä kuvaa niin selvin piirtein Bundin ottamaa kantaa meitä kaikkia askaruttavassa kysymyksessä.

Federaation vallitessa, sanotaan meille, puolueen osat ovat tasa-arvoisia ja osallistuvat yhteisiin asioihin välittömästi; autonomian vallitessa ne ovat oikeudettomia eivätkä

sellaisenaan osallistu puolueen yleiseen elämään. Koko tuo järkeily kuuluu havainnollisten mahdolluuksien alaan,— se muistuttaa kuin kaksi vesipisaraa toisiaan niitä järkeilyjä, joita matemaatikot nimittävät matemaattisiksi sofismeiksi ja joissa todistellaan,— ensi silmäykseltä aivan loogillisesti,— että kaksi kertaa kaksi on viisi, että osa on kokonaisuutta suurempi j.n.e. Sellaisista matemaattisista sofismeista on olemassa kokoelmia, ja opiskeleville lapsille niistä on vastaavaa hyötyä. Mutta henkilöille, jotka ovat olevinaan juutalaisen proletariaatin ainoita edustajia, on epämukavaa selitelläkin niin alkeellista sofismia, kuin on erilainen käsitys „puolueen osasta” yhden ja saman järkeilyn kahdessa puoliskossa. Kun puhutaan federaatiosta, niin puolueen osaksi ymmärretään eri paikkakunnilla olevien järjestöjen summa; kun puhutaan autonomiasta, niin puolueen osaksi ymmärretään jokainen erillinen paikallisjärjestö. Pankaa nämä muka samat käsitteet rinnakkain samaan syllogismiin, niin saatte kiertämättömän johtopäätöksen, että kaksi kertaa kaksi on viisi. Ja elleivät bundilaiset kaikesta huolimatta ymmärrä sofisminsa olemusta, niin he voivat vilkaista omiin maksimisääntöihinsä ja nähdä niistä, että nimenomaan federaation vallitessa paikallisjärjestöt ovat yhteydessä puolueen keskuksen välillisesti, mutta autonomian vallitessa välittömästi. Ei, meidän federalistiemme olisi parempi olla puhumatta „kiinteästä yhteenliittymisestä”! Kumoamalla sitä väittämää, että federaatio merkitsee puolueen osien *eristyneisyyttä*, mutta autonomia — *yhteensulautumista*, voi vain naurattaa ihmisiä.

Paljoa onnistuneempi ei ole myöskään yritys todistella autonomian „loogillista mahdollisuutta” jakamalla tuo autonomia ohjelmalliseksi ja teknilliseksi. Jo itse tuo jakaminenkin on mitä tolkuttominta. Minkä vuoksi kysymykset juutalaisten työläisten keskuudessa harjoitettavan agitaktion erikoisista keinoista voidaan nimittää teknillisiksi kysymyksiksi? Mitä tekemistä siinä on tekniikalla, kun kysymyksessä on kielen, psykologian ja elinolojen erikoisuudet? Kuinka voidaan puhua itsenäisyydestä ohjelma-kysymyksissä esimerkiksi juutalaisten kansalaistasa-arvoisuuden vaatimuksen johdosta? Sosialidemokratian ohjelma asettaa vain perusvaatimukset, jotka ovat yhteisiä koko proletariaatille ammatillisista, paikallisista, kansallisista ja rotuerilaisuuksista riippumatta. Noista erilaisuuksista

johtuu se, että yksi ja sama vaatimus kansalaisten täydellisestä tasa-arvoisuudesta lain edessä aiheuttaa toisella seudulla agitaatiota eriarvoisuuden jotain yhtä lajia vastaan, mutta toisella seudulla tai proletariaatin toisten ryhmien suhteen — eriarvoisuuden toista lajia vastaan j.n.e. Yhtä ja samaa ohjelmakohtaa sovelletaan eri tavalla riippuen elinolojen erilaisuudesta, kulttuurin erilaisuudesta, yhteiskunnallisten voimien keskinäissuhteen erilaisuudesta maan eri alueilla j.n.e. Agitaatiota yhden ja saman ohjelma-vaatimuksen puolesta harjoitetaan erilaisin keinoin ja eri kielillä noiden kaikkien erilaisuuksien mukaisesti. Autonomia sellaisissa kysymyksissä, jotka erikoisesti koskevat määrätyn rodun, määrätyn kansakunnan, määrätyn alueen proletariaattia, merkitsee siis sitä, että niiden erikoisten vaatimusten määrittäminen, joita asetetaan yleisen ohjelman täyttämiseksi, agitaatiokeinojen määrittäminen jätetään vastaavan järjestön itsenäisesti ratkaistavaksi. Puolue kokonaisuutena, sen keskuselimet säättävät ohjelman ja taktiikan yleiset pääperiaatteet; erilaisia keinoja noiden periaatteiden toteuttamiseksi käytännössä ja agitaatiossa säättävät taas erilaiset keskuksen alaiset puoluejärjestöt paikallisia, rotu-, kansallisia, kulttuuri- y.m. erilaisuuksia vastaavasti.

Herää kysymys: onko tuollainen autonomia-käsite todellakin epäselvä? Ja eikö autonomian jakaminen ohjelmallisissa ja teknillisissä kysymyksissä ole pelkkää skolastiikkaa?

Katsokaahan, kuinka „loogillisesti eritellään” autonomia-käsitettä tarkasteltavanamme olevassa kirjasessa. „Koko niiden kysymysten joukosta, joiden kanssa sosialidemokratia joutuu tekemisiin”, sanotaan tuossa kirjasessa vuoden 1898 manifestin perustaksi otetun autonomia-periaatteen johdosta, „erotetaan (sic!!*) muutamia kysymyksiä, joiden suhteen tunnustetaan, että ne koskevat erikoisesti juutalaista proletariaattia... Bundin autonomisuus päättyy siellä, missä alkaa yleisten kysymysten ala... Siitä johtuu Bundin kaksinainen asema puolueessa: erikoiskysymyksissä se esiintyy Bundina... yleisissä kysymyksissä se menettää oman fysionomiansa ja asetetaan tavallisen puoluekomitean tasalle”... Sosialidemokraattinen ohjelma vaatii kaikkien

* — sillä tavalla! *Toim.*

kansalaisten täydellistä tasa-arvoisuutta lain edessä. Tämän ohjelman *toleuttamiseksi* juutalainen työläinen Vilnossa asettaa määrätyn erikoisvaatimuksen, mutta bashkiiri, työläinen Ufassa, aivan toisen erikoisvaatimuksen. Merkitseekö se, että „kysymysten joukosta” „erotetaan muutamia”? Kun tasa-arvoisuuden yleistä vaatimusta toteutetaan käytännössä asettamalla useita erikoisvaatimuksia eriarvoisuuden erikoislajien hävittämisestä, niin tokkopa siinä erikoiskysymyksiä *erotetaan* yleisistä kysymyksistä? Erikoisvaatimuksia ei eroteta erilleen yleisistä, vaan niitä asetetaan ohjelman yleisten vaatimusten *toleuttamiseksi*. Erotetaan se, mikä koskee erityisesti juutalaista Vilnossa, siitä, mikä koskee erityisesti bashkiiria Ufassa. Heidän vaatimustensa yleistäminen, heidän *yhteisten luokkaetu- jensa* (eikä heidän erikoisten, ammatillisten, rotu-, paikallisten, kansallisten j.n.e. etujensa) edustaminen on koko puolueen asia, puoluekeskuksen asia. Luulisi, että tämä kysymys on riittävän selvä! Bundilaiset ovat sen sotkeneet siksi, että loogillisen erittelyn asemesta he ovat antaneet meille yhä uudestaan näytteitä loogillisista mahdottomuuksista. He eivät ole lainkaan ymmärtäneet sosialidemokratian yleisten vaatimusten suhdetta erikoisvaatimuksiin. He ovat kuvitelleet, että „koko niiden kysymysten joukosta, joiden kanssa sosialidemokratia joutuu tekemisiin, erotetaan muutamia”, kun todellisuudessa *jokainen* kysymys, jota ohjelmamme koskettaa, on monien erikoiskysymysten ja -vaatimusten yleistys; *jokainen* ohjelmakohta on yhteinen *koko* proletariaatille ja jakaantuu samalla erikoiskysymyksiin proletaarien ammattien, heidän elinolojensa, kielen y.m., y.m. mukaisesti. Bundilaisia harmittaa Bundin aseman ristiriitaisuus ja kaksinaisuus, joka on nähkääs siinä, että erikoiskysymyksissä se esiintyy Bundina, mutta yleisissä kysymyksissä menettää oman fysiomiensa. Vähäininkin ajattelu osoittaisi heille, että sellainen „kaksinaisuus” on *kerrassaan jokaisen* työläissosialidemokraatin asemassa, koska erikoiskysymyksissä hän esiintyy määrätyn ammatin edustajana, määrätyn kansakunnan jäsenenä, määrätyn paikkakunnan asukkaana, mutta yleisissä kysymyksissä „menettää oman fysiomiensa” ja asetetaan *jokaisen muun* sosialidemokraatin rinnalle. Bundin autonomia on vuoden 1898 sääntöjen mukaan aivan samanlaatuinen ilmiö kuin Tulan komitean autonomia; tuon autonomian puitteet

ovat vain ensimmäisessä tapauksessa jonkin verran toisenseläiset ja jonkin verran laajemmat kuin toisessa tapauksessa. Ja seuraavassa väitteessä, jolla Bund kumoaa tällaisen johtopäätöksen, ei ole kerrassaan mitään muuta kuin huutavaa loogillista mahdottomuutta: „Kun Bundille myönnetään itsenäisyys eräissä *ohjelmakysymyksissä*, niin millä perusteella siltä riistetään *kaikkinainen* itsenäisyys muissa *ohjelmakysymyksissä*?”. Tuo erikoiskysymysten vertaileminen yleisiin kysymyksiin, kuten „eräiden” vertaileminen „*muihin*”, on verraton näyte bundilaisesta „loogillisesta erittelystä”! Ihmiset eivät mitenkään voi ymmärtää, että se merkitsee eri omenien väriä, maun ja tuoksun vertaamista „muiden” omenien *lukuun*. Rohkenemme vakuuttaa teille, herrat, ettei ainoastaan erällä, vaan jokaisella omenalla on jokin erikoinen maku, väri ja tuoksu. Ei ainoastaan „eräissä”, vaan *poikkeuksetta kaikissa* ohjelmakysymyksissä teille myönnetään itsenäisyys, herrat, mutta nimenomaan sikäli, mikäli puheena on noiden kysymysten soveltaminen juutalaisen proletariaatin erityisiin erikoisuuksiin. Mein teurerer Freund, ich rat' Euch drum zuerst Collegium logicum! *

Bundilaisten toisena perusteluna on viittaus historiaan, joka on muka nostanut Bundin esiin juutalaisen proletariaatin ainoaksi edustajaksi.

Tuo väite on ensinnäkin väärä. Kirjasen kirjoittaja itse sanoo, että „muiden järjestöjen (paitsi Bundin) toiminta tähän suuntaan (s.o. toiminta juutalaisen proletariaatin keskuudessa) ei antanut mitään tai antoi huomiota ansaitsemattomia tuloksia”. Siis hänen oman tunnustuksensa mukaan toimintaa oli, ja niinmuodoin juutalaisen proletariaatin *ainoana* edustajana Bund *ei ollut*; tuon toiminnan tulosten arvioinnissa ei kukaan tietenkään nojautu Bundin omaan päätelmään; vihdoin on tunnettua, että Bund *vastusti* muiden järjestöjen toimintaa juutalaisen proletariaatin keskuudessa (riittävää on mainita tunnettu tapaus Bundin taistelussa puolueen Jekaterinoslavin-komiteaa vastaan, joka oli rohjennut julkaista julisteen juutalaisille työläisille³⁰), — siis jos tulokset todella olisivatkin huomiota ansaitsemattomia, niin siinä on osaksi Bundin omaa syytä.

---

* — Kallis ystäväni, suosittelen sen vuoksi Teille ennen kaikkea logiikan tutkimista! *Toim.*

Edelleen. Se totuuden hitunen, joka sisältyy Bundin esittämään tietoon historiasta, ei lainkaan todista vielä oikeaksi Bundin perustelua. Faktat, joita on todella ollut ja joita Bund tarkoitti, eivät puhu sen puolesta, vaan sitä vastaan. Nuo faktat ovat siinä, että Bund oli olemassa ja kehittyi,—niiden viiden vuoden aikana, jotka olivat kulu-
neet ensimmäisen edustajakokouksen ajoista,—aivan itse-
näisesti ja puolueen muista järjestöistä riippumattomana. Yleensä puolueen kaikkien järjestöjen välillä oli tosiasiallinen yhteys tuona aikana sangen heikkoa, mutta Bundin yhteys puolueen muihin osiin ei ollut ainoastaan paljoa heikompi kuin muiden järjestöjen välinen yhteys, vaan heikkeni yhä edelleenkin. Että Bund itse *heikensi* tuota yhteyttä, sen osoittaa suoraan puolueemme ulkomaisten järjestöjen historia. Vuonna 1898 Bundin jäsenet kuuluivat puolueen yhteiseen ulkomaiseen järjestöön; vuoteen 1903 mennessä he erottautuivat aivan itsenäiseksi ja riippumattomaksi ulkomaiseksi järjestöksi. Bundin itsenäisyys ja riippumattomuus on epäilemätöntä, samoin kuin niiden asteittainen kasvukin.

Mutta mitä tuosta epäilemättömästä tosiasiasta johtuu? Bundilaisille siitä johtuu välttämättömyys kumarrella tuota tosiasiaa, alistua sille orjamaisesti, muuttaa se periaat-
teeksi, ainoaksi periaatteeksi, joka antaa Bundin asemalle lujan perustan, laillistaa tuo periaate säännöissä, joiden tulee katsoa Bund juutalaisen proletariaatin ainoaksi edus-
tajaksi puolueessa. Meidän mielestämme tuollainen johtopäätös on mitä selvintä opportunistia, pahimman lajin „hvostismia”*. Viisi vuotta jatkuneen hajaannuksen histo-
riasta ei pidä tehdä johtopäätöstä hajaannuksen laillistami-
sesta, vaan sen kertakaikkisesta lopettamisesta. Ja voisiko-
han joku vielä kieltää sitä, että se oli todella hajaannusta? Puolueen *kaikki* osat kehittyivät tuona aikana itsenäisesti ja riippumattomasti,—eiköhän siitä pitäisi johtaa jo Siperian, Kaukasian, Uralin, etelän y.m. välisen federaation „periaatetta”?? Bundilaiset itse puhuvat, että puoluetta osien organisatorisen yhteyden mielessä ei tosiasiallisesti ollut olemassa,—kuinka sitten siitä, mitä muodostui puolueen olemattomuuden aikana, voidaan tehdä johtopäätös organi-
satorisen yhtenäisyyden *palauttamiskysymyksessä*? Ei,

* Hvostismi — liikkeen takapajuisiin, vaistovaraisiin aineksiin mukautumisen, tapausten perässä laahustamisen taktiikkaa.— *Suom.*

herrat, teidän viittauksenne eristyneisyyttä aiheuttaneen hajaannuksen historiaan ei todista kerrassaan mitään muuta kuin tuon eristyneisyystillan epänormaalisuutta. Kun *organisaatio*-,periaate” johdetaan puolueen monivuotisesta *desorganisaatiosta*, niin se merkitsee, että menetellään historiallisen koulukunnan niiden edustajien lailla, jotka Marxin tunnetun ja purevan ivallisen huomautuksen mukaan olivat valmiit puolustamaan ruoskaa sillä perusteella, että tuo ruoska on historiallinen.

Siis autonomian „loogillinen erittely” enempiä kuin historialliset tiedotkaan ei kerta kaikkiaan voi antaa varjoakaan bundilaisen eristyneisyyden „periaatteellisesta” perustelusta. Sitävastoin Bundin kolmannella argumentilla, jona on vetoaminen juutalainen-kansakunta-aatteeseen, on epäilemättä periaatteellinen luonne. Valitettavasti kuitenkin tuo sionistinen aate on olemukseltaan aivan väärä ja taantumuksellinen. „Juutalaiset ovat lakanneet olemasta kansakuntana, joka on mahdottomuus ilman määrättyä aluetta”, sanoo eräs huomattavimmista marxilaisista teoreetikoista, Karl Kautsky (ks. „Iskra” № 42 ja erillistä vedosta siitä: „Kishinjovin verilöyly ja juutalaiskysymys”, s. 3). Ja äskettäin, käsitellessään Itävallan kansallisuuskysymystä, tämä sama kirjailija, pyrkien antamaan kansallisuus-käsitteestä tieteellisen määritelmän, totesi tämän käsitteen kaksi perustunnusmerkkiä: kieli ja alue („Die Neue Zeit”³¹, 1903, № 2). Sanasta sanaan samaa kirjoittaa eräs Ranskan juutalainen, radikaali Alfred Nacker, polemisoidessaan antisemittejä ja sionisteja vastaan. „Jos Bernard Lasard”, sanoo hän eräästä tunnetusta sionistista, „haluaa pitää itseään erikoisen kansan kansalaisena, niin se on hänen asiansa; mutta minä sanon, että vaikka olenkin syntynyt juutalaisena, ...niin en tunnusta juutalaista kansallisuutta... minulla ei ole muuta kansallisuutta kuin ranskalainen... Ovatko juutalaiset erikoinen kansa? Vaikka he hyvin kaukaisessa muinaisuudessa epäilemättä olivatkin kansa, niin siitä huolimatta minä vastaan tuohon kysymykseen ehdottomalla *ei*. Kansa-käsite edellyttää määrättyjä ehtoja, joita tässä tapauksessa ei ole olemassa. Kansalla täytyy olla alue, jolla se kehittyisi, ja edelleen, ainakin meidän aikanamme, jolloin maailman konfедераatio ei ole vielä laajentanut tätä perustaa, kansalla täytyy olla yhteinen kieli. Juutalaisilla ei ole enää

aluetta enempiä kuin yhteistä kieltäkään... Bernard Lasard ei nähtävästi osannut sanaakaan juutalaisten kieltä, samoin kuin minäkään, ja jos sionismi olisi saavuttanut tarkoituksensa, olisi hänen ollut vaikea keskustella muissa maanosissa asuvien sukulaistensa (congénères) kanssa" („La Petite République”, 24 sept.* v. 1903). „Saksan ja Ranskan juutalaiset eivät ole lainkaan Puolan ja Venäjän juutalaisten kaltaisia. Juutalaisten luonteenomaisissa piirteissä ei ole mitään sellaista, jolla olisi kansallisuuden leima (empreinte). Jos olisi sallittua yhdessä Drumontin kanssa katsoa juutalaiset kansakunnaksi, niin se olisi keinotekoinen kansakunta. Nykyaikainen juutalainen on tulos luonnonvastaisesta valinnasta, jonka alaisena heidän esi-isänsä olivat melkein 18 vuosisadan ajan”. Bundilaisille jäänee neuvoksi ainoastaan luoda aate erikoisesta Venäjän juutalaisten kansakunnasta, jonka kielenä olisi zhargoni ja alueena — asumispiiri.

Tieteellisessä suhteessa aivan paikkansapitämätön ** aate erikoisesta juutalaisesta kansasta on poliittisen merkityksensä puolesta taantumuksellinen. Kumoamattomana käytännöllisenä todistuksena siitä ovat yleisesti tunnetut tosiasiat taannoisesta historiasta ja nykyajan poliittisesta todellisuudesta. Keskiaikaisuuden luhistuminen ja poliittisen vapauden kehitys kävi koko Euroopassa käsi kädessä juutalaisten poliittisen vapautumisen kanssa, heidän siirtymisensä kanssa zhargonista sen kansan kieleen, jonka keskuudessa he asuvat, ja yleensä heidän ympäröivään väestöön assimiloitumisensa epäilemättömän edistyksen kanssa. Pitäisikö meidän taaskin palata omaperäisiin teorioihin ja julistaa, että juuri Venäjä tulee olemaan poikkeuksena, vaikka juutalaisten vapausliike on juutalaisen proletariaatin keskuudessa heränneen sankarillisen itsetietoamisen ansiosta Venäjällä paljon syvempi ja paljon laajempi? Voitaisiinko todellakin selittää sattumaksi se tosiasia, että juuri taan-

* — „Pikkutasavalta”, syyskuun 24 pnä. *Toim.*

** Nykyaikainen tieteellinen tutkimus, joka nostaa etualalle juutalaisten *historian* erikoisuudet, kumoo juutalaisten kansallisten erikoisuuksien ohella myös rotuerikoisuudet. „Johtuuko juutalaisten erikoisuus heidän rotuominaisuuksistaan?” kysyy K. Kautsky ja vastaa, että me emme edes tarkalleen tiedä, mitä rotu oikeastaan on. „Meillä ei ole mitään tarvetta turvautua rotu-käsitteeseen, joka ei anna todellista vastausta, vaan ainoastaan herättää uusia kysymyksiä. Juutalaisen kansan luonteen syiden selittämiseksi on riittävää tarkastella tämän kansan historiaa”. Ja tämän historian sellainen tuntija kuin Renan sanoo: „Juutalaisten erikoispiirteet ja heidän elämäntaansa ovat paljon suuremmissa määrin seurausta yhteiskunnallisista oloista (nécessités sociales), jotka ovat vaikuttaneet heihin vuosikatojen kuluessa, kuin rotuerikoisuuksista (phénomène de race)”³².

tumukselliset voimat koko Euroopassa ja erikoisesti Venäjällä nousevat juutalaisten assimiloitumista *vastaan* ja pyrkivät vakiinnuttamaan heidän eristyneisyytensä?

Juutalaiskysymys on juuri näin: assimiloituminen vaiko eristyneisyys? — ja aate juutalaisesta „kansallisuudesta” on luonteeltaan selvästi taantumuksellinen ei ainoastaan sen johdonmukaisilla puoltajilla (sionisteilla), vaan myöskin niillä, jotka yrittävät sovittaa sen yhteen sosialidemokratian aatteiden kanssa (bundilaiset). Aate juutalaisesta kansallisuudesta on ristiriidassa juutalaisen proletariaatin etujen kanssa, koska se luo siinä suoraan ja välillisesti assimilaatiolle vihamielisiä mielialoja, „ghetto”-mielialoja. „Kun Kansalliskokous vuonna 1791 dekretoi juutalaisten emansipaation”, kirjoitti Renan, „niin se askarteli hyvin vähän rotukysymyksen kanssa... XIX vuosisadan asiana on kaikkien „ghettojen” hävittäminen, ja minä en onnittele niitä, jotka pyrkivät niiden palauttamiseen. Juutalaisrotu on tehnyt maailmalle mitä suurimpia palveluksia. Ollen assimiloitu muihin kansakuntiin ja sopusuhtaisesti sulautunut erilaisiin kansallisiin yksikköihin se tulee tulevaisuudessakin tekemään samanlaisia palveluksia kuin sillä on menneisyydessä”. Ja Karl Kautsky, tarkoittaen nimenomaan Venäjän juutalaisia, sanoo vieläkin jyrkemmin. Vihamielisyys väestön vierasheimoisia kerroksia kohtaan voidaan hävittää „vain siten, että väestön vierasheimoiset kerrokset lakkaavat olemasta vieraita, sulautuvat väestön yleiseen joukkoon. *Tämä on juutalaiskysymyksen ainoa mahdollinen ratkaisu, ja meidän on kannatettava kaikkea sitä, mikä edistää juutalaisen eristyneisyyden hävittämistä*”. Ja juuri tätä ainoata mahdollista ratkaisua vastustaa Bund, joka ei hävitä, vaan voimistaa ja laillistaa juutalaista eristyneisyyttä levittämällä aatetta juutalaisesta „kansakunnasta” ja suunnitelmaa juutalaisten proletaarien federaatiosta ei-juutalaisten proletaarien kanssa. Se on „bundismin” perusvirhe, joka juutalaisen sosialidemokratian johdonmukaisten edustajain on korjattava ja jonka he tulevat korjaamaan. Tuo virhe vie bundilaiset sellaiseen kansainvälisen sosialidemokratian keskuudessa ennenkuulumattomaan tekoon, kuin on epäluulon herättäminen juutalaisissa proletaareissa ei-juutalaisia proletaareja kohtaan, näiden viimeksi mainittujen epäileminen, valheen levittäminen heistä. Tässä on tuosta kirjasesta otettu todistus: „Tuollaista järjettömyyttä (että kokonaisen kansal-

lisuuden proletariaatin järjestö olisi jätetty ilman edustusta puolueen keskuselimissä) voidaan julistaa avoimesti vain (tämä pankaa merkille!) juutalaisen proletariaatin suhteen, jonka täytyy juutalaiskansan erikoisten historiallisten koh- taloiden vuoksi vielä taistella tasa-arvoisesta asemasta (!!)) maailman proletariaatin perheessä”. Äskettäin me tapa- simme juuri tuollaisen hyökkäyksen eräässä sionistilaisessa lehtisessä, jonka kirjoittajat karkaavat „Iskran” kimppuun katsoen sen taistelun Bundia vastaan haluttomuudeksi tun- nustaa juutalaisen „tasa-arvoisuutta” ei-juutalaisen kanssa. Ja nyt bundilaiset toistavat sionistilaisia hyökkäilyjä! Levi- tellään suoranaista valhetta, sillä me olemme „julistaneet” „ilman edustusta jättämistä” ei „ainoastaan” juutalaisten suhteen, vaan myöskin armenialaisten, gruusialaisten y.m. suhteen, myöskin puolalaisten suhteen olemme kehoittaneet koko proletariaatin lähentymiseen, yhtymiseen ja yhteenliit- tymiseen sen taistellessa tsaarin itsevaltiutta vastaan. Eihän PPS (Puolan sosialistinen puolue) meitä suotta peitonnut! Kun omaa taistelua sionistisen juutalainen-kansakunta- aatteen puolesta, puolueen organisaation federatiivisen periaatteen puolesta nimitetään „taisteluksi juutalaisten tasa-arvoisen aseman puolesta *maailman proletariaatin perheessä*”, niin se merkitsee taistelun mataloittamista aatteiden ja periaatteiden alalta epäilyksien, usuttamisten ja historiallisesti muodostuneiden ennakkoluulojen lietsomi- sen alalle. Se merkitsee sen päivän selvää osoittamista, ettei omata taistelussa todella aatteellisia ja periaatteellisia aseita.

* * *

Olemme tulleet siis johtopäätökseen, etteivät Bundin loogilliset, eivät historialliset eivätkä myöskään kansallis- kiihkoiset perustelut kestä minkäänlaista arvostelua. Hajaannuskausi, joka voimisti horjuttaa Venäjän sociali- demokraattien keskuudessa ja erillisten järjestöjen eristynei- syyttä, vaikutti samaan suuntaan ja vielä voimakkaamminkin bundilaisiin. Sen sijaan, että olisivat ottaneet tunnuk- sekseen taistelun tuota historiallisesti muodostunutta (ja hajaannuksen voimistamaa) eristyneisyyttä vastaan, he kohottivat sen periaatteeksi tarrautuen sitä varten sofismeih- in autonomian sisäisestä ristiriitaisuudesta, sionistiseen

aatteeseen juutalaisesta kansakunnasta. Vain tuon virheen päättäväinen ja suora tunnustaminen ja *yhtymiseen kääntymisen* julistaminen voi saada Bundin pois siltä väärältä tieltä, jolle se on astunut. Ja me olemme varmoja siitä, että sosialidemokraattisten aatteiden parhaat edustajat juutalaisen proletariaatin keskuudessa pakoittavat Bundin ennempitkää kääntymään eristyneisyyden raiteilta yhteenliittymisen raiteille.

„Iskra” № 51, lokakuun 22 pnä 1903

Julkaistaan „Iskra” lehden
tekstin mukaan